

LBRIS

We know
books

Diana Hideg

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

Cuprins

Cuvânt înainte <i>de Lucian Costache</i>	5
Cu mult, mult timp în urmă.....	13
Să facem cunoștință cu Ela	17
Ela îl cunoaște pe Mihai	31
Vine, vine primăvara.....	55
O tabără de vară plină de aventuri.....	69
Cei șase cunosc un rock star.....	89
E timpul să aducem întăriri.....	107
Apare Andrei.....	114
Undeva în Bucegi.....	124
Să salvăm lumea, zic	126
Întâlnesc alt star rock	134
Ajung la Sfarmă-Piatră.....	142
Ultima încercare.....	154
The end.....	171
Primăvara următoare	175

Cu mult, mult timp în urmă...

Intro sală imensă, dintr-o peșteră ascunsă bine în cei mai vechi munți de pe aceste meleaguri, se iscase o hărmălaie de nedescris. Sunetele semănau prea puțin cu vocile umane, însă se contu-
rau în cuvinte pe care le putea înțelege un muritor. Se precipitau printre coloanele puternice, se avântau spre bolta înaltă și se loveau de rocile arcuite, dintr-o parte într-alta, de parcă ar fi vrut să scape de-acolo. Se topeau abia când le înghițea cascada care se revărsa învolburată, servind drept perete în fundalul peșterii. În fața perdelei acvatice se aflau patru jilțuri masive, decorate cu grijă, amintind de cele patru elemente primordiale – Foc, Pământ, Apă și Aer.

Pe cel dintâi scaun, decorat cu limbi de flăcări sculptate de la poale spre spătar, întrepătrunse de bucăți mari de rubine, ședea un uriaș cu voce groasă, care-și însoțea vorbele repezite și înflăcărate cu gesturi ample și îngrijorător de iuți pentru dimensiunile mâinilor lui. Era reprezentantul Focului și firea lui părea să mistuie totul împrejur.

— Nu avem cum să despărțim oamenii de noi, spusese el precipitat. Ei au nevoie de noi, și noi de ei. Suntem un tot unitar!

Al doilea scaun era ocupat de o zână a cărei gingășie era întrecută doar de frumusețe. Aripile transparente, luminate la fiecare zbatere de filamente delicate ce le străbăteau aproape imperceptibil, o învăluiau ca o aură, iar părul lung și auriu îi cădea până la brâu. Chipul fin, cu trăsături perfecte, aproape hipnotice, îți acapara privirile și gândurile, lăsându-te fără aer. Jițul ei era sculptat cu nourași, iar cristale de turcoaz îl acopereau aproape în întregime.

— Nu putem închide ochii, totuși, la abuzurile lor, zisese reprezentanta Aerului, cu vocea ei ca un ciripit discret, care de-abia ajungea la cei prezenți,

ca o adiere printre celelalte vorbe revărsate aproape deodată.

— Sunt din ce în ce mai lacomi, spusese o creatură care semăna cu un copac, prezentă pe al treilea tron.

Acest scaun era cu totul din lut ars, de o simplitate desăvârșită. Nu exista nicio decorațiune pe acest jilț. Niciun cristal sau rubin nu era lipit pe lutul pământiu. Doar la picioarele lui se găsea un covor jilav de frunze și crenguțe împletite, din care părea că ființa își trage puterea.

— Cred că ar trebui să hotărâți voi, cei mai afectați. Eu vă voi susține decizia, intervenise reprezentanta Apelor, de pe tronul ei curgător, decorat cu scoici. Privirea ei albastră alunecase peste fețele celorlalți trei, în timp ce vorbeau unul peste altul, susținându-și fiecare părerile îndreptățite.

Un murmur îi cuprinse atunci pe toți cei prezenți în sala uriașă, amestecându-se și învârtindu-se laolaltă în hărmălaia în care am nimerit și noi în poveste.

Căci, în sala imensă din munte, o mulțime de ființe ședea pe scaunele aranjate în semicerc în

fața celor patru jilțuri principale. Spiriduși, nimfe, căpcăuni, iele și vâlve își trimiseseră cei mai de preț reprezentanți să ia parte la Consiliu, iar pe lângă aceștia, tot felul de creaturi veniseră să participe la o astfel de decizie importantă, care avea să schimbe viața așa cum o cunoscuseră până atunci. Toți simțeau nevoia să își exprime părerile, în grupuri mai mici sau mai mari, și încercau să se facă auziți în același timp.

— Să votăm atunci! se auzi vocea puternică a uriașului, și aduse, astfel, tăcere asupra sălii. Mama Pământ să ne ajute!

Să facem cunoștință cu Ela

Prima oară când stătuse în fața mării, min-
tea ei se neliniștise la vederea imensității
albastre, însă inima îi fusese cuprinsă
imediat de un sentiment de liniște caldă.

Acum, privind uimită pârția lungă, spera să-i
revină aceeași emoție plăcută. Se uită la albul inter-
minabil, accentuat de lumina soarelui, care îi deranja
puțin ochii, apoi, pe măsură ce privirea i se obișnuia
cu lucirile, vedea și pâlcurile de oameni care coborau
în viteză spre ea. Respiră adânc, în așteptarea liniștii
de care știa că are nevoie ca să ducă la bun sfârșit
ceea ce venise să facă aici, în tabăra în care o trimi-
seseră părinții: să învețe să schieze.

Ela are 12 ani și se află nu doar în prima ei tabără de schi, ci și în prima ei aventură departe de casă, singură, ceea ce îi sporește puțin neliniștea. Un lucru îi aduce, totuși, un confort pe care se poate sprijini: micul ei secret.

— Cam înaltă chestia asta albă din fața noastră!

Vocea micuță vine dinspre Ela, dar ea nu mișcă buzele. Doar ochii i se îndreaptă scurt spre umărul drept și apoi se luminează într-un zâmbet.

— Reușim noi cumva să ne descurcăm, zice Ela. Și stai liniștită că, dacă o să cad, nu cad pe umăr, ca să te storcesc pe tine. Tu ai grijă să stai ascunsă și să nu te vadă doamna profesoară sau vreun coleg. Eu ți-am zis să rămâi în cameră, dar tu, nu și nu, trebuia să vii moț, pe pârtie.

— Hai, mă, știi că nu-mi place să rămân singură, răspunde glasul din glugă. În plus, în camera de hotel miroase cam nașpa. Am nevoie de mirosul ăsta proaspăt de pădure. Nu simți ce frumos miroase? Chiar și de aici, din gluga ta plină de părul ăsta blond. Ce-aș mai zbură puțin printre brazii ăștia, deși nu știu dacă aripile mele s-ar descurca atât de bine în geruțul ăsta. Să ții și tu nasul acoperit, că

LBRIS

We know
books

n-am chef să te ia tusea și să nu mai pot dormi nopți întregi de la behăiala ta.

— Hai, hai, ascunde-te, că vin profa și copiii.

O gașcă de șapte fete și cinci băieți, urmați de o doamnă lungă și slabă, care-i mână de la spate cu brațele lungi și vorba subțire, se îndreaptă spre Ela. Fiecare copil își cară schiurile și bețele și înaintează destul de greu, în costumele noi și groase de iarnă. Salopeta și geaca termice fuseseră primele pe lista cu necesar de tabără pe care o dăduse doamna dirigintă părinților.

— Dragi copii, începe cu aplomb profesoara, ei sunt Ioana și Marius și vor fi instructorii voștri de schi. Vă rog să fiți numai ochi și urechi. Să-i ascultați cu atenție și să nu ieșiți din cuvântul lor. Ne întâlnim aici, la baza pârtiei, la ora 14.00. Voi vă veți începe antrenamentul chiar acum.

În timp ce profa se îndepărtează, cei doi instructori încep să le dea copiilor primele informații despre echipament, despre întoarceri pe pârtie, despre cum vor folosi teleschiul. Totul pare atât de nou și complicat, încât Ela simte cum o cuprinde un tremur neplăcut în genunchi și o agitație nefastă în

piept. Aude doar frânturi din explicații. Mai ajunge la ea câte un: „Nu vă așezați în teleschi ca pe scaun! Nu este scaun, doar vă trage în sus!” sau „Să aveți legăturile bine prinse la schiuri.” Dar parcă nimic nu se leagă. Cum o să reușească să treacă de ziua asta? Nimic nu e confortabil: îi e frig, picioarele deja protestează din cauza poziției în care clăparul o obligă să stea, are bețe de cărat, îi e sete și puțin dor de mama.

Măcar Cireșica e în siguranță, ascunsă în gluga ei. Știe că ea îi simte anxietatea și, de dragul ei, își dorește să se liniștească repede. Așa că face ce a învățat-o mama: închide ochii câteva secunde și respiră adânc, încearcă să se concentreze pe momentul prezent și să nu se mai gândească la cum se va descurca să coboare. ACUM e în siguranță.

Încolonați după instructori, copiii se pregătesc de primele urcări cu teleschiul. Ioana a rămas la bază cu o parte din gașcă, iar Marius e în vârful pârtiei și începe prima coborâre cu cei ajunși sus. Par o omidă haiosă, în vestele lor portocalii fosforescente ale taberei „Micii schiori”.

— Plugul, fă plugullll!!!, răzbat până la Ela vocile ridicate ale instructorilor de pe pârția de începători.

— Curaj! se aude o voce ca o șoptă din glugă.

Când îi vine rândul, Ioana îi zâmbeste cu încredere și îi înmânează capătul teleschiului. Fata îl așază, cum a fost învățată, și așteaptă plecarea. Mica smucitură inițială o descentrează pentru câteva secunde, dar reușește să se redreseze rapid. Deși la început pare că nu o să-și poată stăpâni picioarele, care, îndesate în clăparii cei grei și în schiurile alunecoase, zici că au o voință proprie, Ela își păstrează echilibrul. Urcarea se dovedește chiar ușoară, odată ce s-a obișnuit cu senzația. Atentă să-și țină schiurile paralele, cum îi fusese indicat, mintea i-a fugit la ziua de primăvară în care o cunoscuse pe Cireșica.

Ziua aceea de sâmbătă începuse ca oricare alta. Ela era în grădina bunicii. Îi plăcea să petreacă timp acolo, în natură, printre flori. Primăvara mirosea atât de frumos de la salcâmi înfloriți, iar vara era umbră de la nucii bătrâni. Erau mereu flori și fluturi, și ea iubea toate insectele și animalele. Grădina abunda de ele. Găseai mai mereu pe acolo câte o pisică făcându-și siesta la soare sau un câine în

trecere, căutând ceva de ros. Bunica zicea că toate animalele satului sunt și ale lor și se îngrijea să lase de mâncare prin cât mai multe locuri ale grădinii pentru eventualii musafiri.

Un fluture bleu, ca cerul clar al primăverii, îi prinsese privirea și, amuzată de zborul zburdalnic, Ela se pusese să-l urmărească. Călca păș-păș prin iarba din grădină, cu atenția la aripile care fluturau iute spre pomul din apropiere. Acolo, obosit de fugă, se așezase pe o floare de cireș. Deși era concentrată să-l prindă într-o fotografie, ceva îi atrăsese atenția în altă parte a ramurii. O mică vietate dormea liniștită la nivelul ochilor Elei. Arăta ca o fetiță, dar era de mărimea unui fluture mai mare și avea niște aripi de o finețe extraordinară, ascuțite la vârf, care-i ieșeau dintre omoplați. Purta o rochiță de un verde pal, care-i juca încet, pe corpul minuscul, în briza de primăvară.

Uimirea fetei fusese oglindită de expresia micii ființe când aceasta se trezi și observă că era privită. Deși vizibil speriată, reușise să vorbească:

— Tu mă vezi?

— Doamne! Tu vorbești! exclamase Ela, ignorând întrebarea.

— Vai, deci e adevărat, mă vezi! Mă vezi! Și mă auzi! Începuse mica fetiță să zboare în cercuri de bucurie. Au trecut ani de când n-am mai reușit să vorbesc cu nimeni. Începusem să cred că sunt cu adevărat invizibilă.

Ela avea pe atunci opt ani și preocuparea ei favorită erau cărțile cu povești. Trăia, în mintea ei, într-o lume de basm, dar tot îi era greu să conceapă că vorbește cu un personaj din cărțile ei preferate, în realitate, în grădina bunicilor, într-o joi după-amiază.

— Cine ești? reușise ea să îngăime.

— Sunt o zână, începuse micuța, într-un suflu, să-și spună povestea, încântată că are în față un om care să o audă. Sunt născută primăvara. Mă cheamă Cireșica, pentru că mama mea m-a născut într-un cireș. Am fost despărțită de familia mea de zâne de un vânt puternic. Trăiam cu toții într-o pădure de liliac. Nu ne ascundeam în mod special de oameni, pentru că ei oricum nu ne vedeau, dar nici nu ne grăbeam să zburăm pe umărul lor. Singura noastră grijă era ca, de fiecare dată când începea să bată

vreun vânt, să ne întoarcem repede acasă, în scorbură. Eu mă jucam cu frații mei și ne tot piteam și ne căutam, din ce în ce mai departe. Când am observat că e vânt, deja a fost prea târziu. Nu m-am mai putut întoarce. Vântul m-a luat și m-a purtat în toate părțile. Am înțeles curând că mă zbat degeaba, așa că nu m-am mai împotrivit, l-am lăsat să mă ducă. Sper doar ca frații mei să fi ajuns în siguranță înapoi în scorbură.

— Aha, avem și noi asta cu ascunsul, se numește „de-a v-ați ascunselea”, zisese Ela, încercând să schimbe subiectul, văzând că mica creatură se întristase dintr-odată. Și ești de mult aici, la noi în grădină?

— Cred că sunt câteva săptămâni bune, pentru că atunci când vântul s-a oprit, reluase Cireșica, am rătăcit multă vreme. Mă adăposteam pe unde puteam de ploaie și de vânt și tot speram să reușesc să mă întorc la ai mei. Îi tot căutam, încercam să găsesc măcar un miros de liliac și să mă las purtată de el spre ei, dar nu i-am mai găsit. Într-o zi, pe când urmăream un astfel de miros, am văzut o groază de zânițe care înconjurau plantele din locul ăsta. Erau mai mari decât eram eu obișnuită, dar am sperat.

Am trecut în zbor de la una la alta, însă niciuna nu se mișca. Am fost tare tristă, dar am zis că măcar mă simțeam mai puțin singură cu ele prin preajmă, plus că doamna care se tot plimbă pe aici și îngrijește plantele cu atâta dragoste pare blândă și mereu fericită. Mi-a plăcut și de ea. Așa că am rămas.

— Se numește grădină locul ăsta, iar zânițele sunt statui, de-aia nu se mișcă. Și doamna e bunica mea. E într-adevăr tare blândă.

Și așa a început prietenia lor. Se tot întâlneau în grădină și vorbeau ore întregi. Când a venit iarna, Ela i-a propus zânei să meargă cu ea acasă, la oraș. I-a spus că și acolo are o grădină, deși mai mică, dar cât ține frigul pot sta la căldură, în camera ei.

Acum sunt nedespărțite. Cireșica merge peste tot cu Ela, se mai pitește, ca acum, ca nu cumva cineva să o vadă, chiar dacă știu că ar fi aproape imposibil.

— Hai, Ela, ține pasul! o zorește instructoarea Ioana.

Nici nu și-a dat seama când a făcut prima coborâre. A trebuit doar să urmeze mica omidă portocalie din fața ei, formată din Ioana și restul copiilor. Până după-amiază, când orele de pârție se sfârșeau,

a realizat nu numai că se descurcă binișor, dar chiar începuse să-i placă activitatea asta, care semăna puțin cu zborul.

Sunt înapoi la cabană. Ela își odihnește picioarele pe fotoliul comod, cu spătar rotund, în timp ce Cireșica privește zâmbitoare pădurea ninsă. Au câteva minute de liniște singure, înainte să iasă de la duș colega de cameră.

— Hai că te-ai descurcat și la schi, zice Cireșica, tolănindu-se într-o ceașcă de ceai goală, pe care o adusese una dintre fete de la micul dejun.

— Da, deși nu a fost simplu la început. Eram tare speriată. Te-am bombănit eu că nu stai la pensiune, dar până la urmă m-a ajutat mult că ai fost cu mine, îi zice Ela, privind pe geam la copacii din grădina vilei, plini și ei de omăt. Oare de ce mi-o fi așa de teamă de lucrurile pe care nu le cunosc?

— Era ceva nou și nu știai dacă o să te pricepi, e normal să ai niște întrebări, încearcă zâna să o încurajeze. Și vezi că până la urmă nu a fost atât de rău.

— Ai grijă unde te culci diseară, trece Ela fără preaviz la alt gând. Valentina nu pare că te vede, dar totuși nu te băga în pat cu ea.

— Relax, îi răspunde Cireșica, cu o scurtă fluturare de mână. O să mă pun în colțul patului tău, dinspre perete. Așa nu există riscul să te întorci pe mine, în somn, și să mă storcești, și dacă lași eșarfa „aruncată” acolo, nimeni nu o să se întrebe de ce. Mă învelesc cu ea și dorm liniștită până mâine. Totuși, dacă vezi dimineață că dorm tun, dă-mi un ghiont, că vreau să merg cu tine și știi că nu-mi iese mereu trezitul de dimineață.

— Offf, bine. Tot nu vrei să stai liniștită la vilă. Să știi că eu m-am obișnuit cu schiurile, nu trebuie să-ți mai faci griji.

— Să stau la pensiune?! pufnește Cireșica. Și care ar fi distracția în treaba asta?

— Da, ai și tu dreptate.

— Elllaaaa, e rândul tău să folosești telefonul! se aude, dintr-o dată, de pe hol, vocea profesoarei.

Ela fuge în direcția glasului, pentru că de-abia așteaptă să-și sune părinții și să le povestească despre ziua ei pe pârtie. Înțelegerea era că, pe durata întregii tabere, copiii să-și lase telefoanele la profesor și să le primească înapoi în autocarul de retur.

LBRIS

We know
books

